

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျိုမေ

မှောင်မိုက်ကြိုး

(အချစ်လုံးချင်းရတနာ)

အခန်း (၁)

နှိုင်းရနံ့ ...

ဈေးခြင်းကိုဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာနေရတာ အိမ်မှာ မေ
မေတစ်ယောက်တည်း၊ မြေးအမြွှာနှစ်ကောင်နှင့် ချာလပတ် ရမ်းနေမှာ
စိုးလို့ပါ။

ဒီနေ့ အလုပ်နားရက်မို့ နှိုင်းရနံ့ အိမ်မှာ လိုတာလေးတွေ ဝယ်ပေး
နေရခြင်းပါပေ။ သူမတို့ ငှားနေသည့်တိုက်ခန်းနှင့် ဈေးကလည်း ကားနှစ်
စုံမှတ်တိုင်လောက်တော့ စီးရသည်။

သူမ လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ကြည့်နေတုန်း၊ ကိုယ့်ရှေ့မှ လမ်းကူးသွားသည့်
လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကားတစ်စီးက ပွတ်ဆွဲသွားပြီး လူကြီးလဲကျကျ
နံ့ခဲလျှင် အားလုံးပင် စီခနဲ ဝိုင်းလာကြသည်။

တိုက်သည့် ကားကတော့ လှည့်၍ ပင်မကြည့်။ အဝေးသို့ပင် ရောက်
သွားခဲ့ပေပြီ။

နှိုင်းရနံ့လည်း ကိုယ်နှင့်အနီးဆုံးမို့ ဦးလေးကြီးဆီရောက်သွားပြီး
ဖေးမ ကူညီမိသည်။ သူမ အကျင့်ကိုက သူတစ်ထူး ဒုက္ခရောက်နေလျှင်
မနေစိမ့်ဘူးလေ။

"အား ... ကျွတ် ! ကျွတ် ! ကျွတ် !"

"ဦးလေး ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ထနိုင်ရဲ့ လား။ ဆေးခန်းပို့ ပေးရမလား"

လူကြီးကို ဖေးမ တွဲထူဖို့ လုပ်ပေးနေပေမဲ့ သူ့ခမျာ ထမရပ်နိုင်ရှာ။ ကားက ဘယ်လို ပွတ်ဆွဲ သွားခဲ့သည် မသိ။ လူတွေကလည်း စောစော က ဝိုင်းလာကြည့်ပေမဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပေပြီ။ လူကြီးအနားမှာ နှိုင်းတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်နှစ်ယောက် သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့သည် ။

သို့သော် ... လူငယ်တွေပုံစံက တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခ မောင်းခတ်မည့် ပုံစံတွေ။ လဲကျနေသည့် လူကြီး၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုသာ မျက်စောင်းတထိုးထိုး။

သည် တော့ နှိုင်း ... ထိုပိုက်ဆံအိတ်ကို အရင်ယူလိုက်ပြီးလူကြီးကို အကြံဉာဏ်ပေးလိုက် သည် ။

"ဦးလေး ... ကားငှားလိုက်မယ်နော်၊ ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို သွားလိုက် မယ်"

"တူမကြီး သင့်တော်သလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ကွယ်၊ ဦးလေး ခြေထောက်တော့ ကျိုးသွား သလားမသိပါဘူး"

"ကောင်သွားမှာ ပါရှင်၊ ဒါထက် ... ဦးလေးအိမ်ကို အကြောင်းကြား ပေးရမလား"

"ဦးလေးမှာ အကြောင်းကြားစရာ မိသားစုက အနီးမှာ မရှိပါဘူး၊ တူ မကြီးပဲ လိုက်ပို့ပါ ကွယ်"

"ဪ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး"

နှိုင်း ... တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး ဦးလေးကြီးကို တွဲတင်ကာ ထွက်ခဲ့တော့ အနားမှာ လဒလို ဝဲနေကြသည့် လူငယ်သုံးယောက်

တက်ခေါက်ရင်းကျန်ခဲ့ကြသည်။ ။

နှိုင်း ... မေမေ့ကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ထားခဲ့ပြီမို့ ဦးလေးကြီးကိုပဲ
ဇောက်ချကူညီဖြစ်ခဲ့ သည် ။ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိသည့်
လူကြီးခမျာ ငယ်ငယ်ကတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်လို၊ ညောင်ညိုပင်ကြီး လို
မိသားစုအပေါ် အရိပ်မိုးခဲ့ပေမည်။

ခြေထောက်က ... ခြေသလုံးရိုး အက်သွားခဲ့သည် မို့ ကျောက်ပတ်
တီး ကိုင်ရမည်။ ဆေးခန်း မှာ နှိုင်းရနံ့ မမျှော်လင့်ဘဲ လူနာရှင်ဖြစ်နေရ
၏။ မနောဖြူဆေးခန်းမှာ အထူးကုဆေးခန်းပီပီ ပြင်ပ လူနာတွေရော၊
ဆေးရုံတက်ရောက်ရမည့် လူနာတွေပါ ရှိနေကြပေသည်။ ။

ဆေးခန်းက သုံးထပ်ရှိပြီး အောက်ထပ်မှာ စမ်းသပ်ခန်း၊ ဆေးကုသ
ခန်းတွေ၊ အပေါ် နှစ်ထပ် ကတော့ ဆေးရုံတက်နေသည့် လူနာတွေ၊
နှိုင်းရနံ့က ဘွဲ့ရပြီးသည့်အပြင် စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှ စာရေးမို့ နေရာတ
ကာမှာ ချက်ချက်ချာချာနှင့် သွက်သွက်လက်လက်။

ရေစက်ဆုံလို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပရဟိတစိတ်ရှိသူမို့ဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့ အလုပ်
နားရက် တနင်္လာနေ့မှာ နှိုင်း ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးနေသည် လို့ ပဲ
ယူဆကာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လုပ်ဆောင်ပေးနေခဲ့ သည်။ ။

ဆေးကုသမှု ခံယူပြီး ဆေးရုံလည်း တက်ရမည်မို့ အခန်းထဲ ရောက်
သည် အထိ နှိုင်းရနံ့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီးချိန်မှာ နေ့လယ်
တစ်နာရီရှိပေပြီ။ မနက်ကိုးနာရီလောက်မှ စတင်လိုက်ပါ လုပ်ဆောင်
ပေးနေလိုက်တာ ယခု တစ်နာရီပင် ရှိပါပကော။

ဦးလေးကြီးဟာ ဆင်းရဲလား ချမ်းသာလားလည်း သူမ မသိပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ တော့ လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် ငွေတချို့ပါရှိသည်။ ထိုငွေများနှင့်ပင် နှိုင်း ဆေးဖိုးရှင်းခဲ့တာ။

ဦးလေးကြီး ဆန္ဒအရ အခန်းကတော့ အကောင်းစား။ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပေမဲ့ အဲယား ကွန်းတွေ၊ တီဗွီတွေ၊ သန့်စင်ခန်းနှင့် အိပ်ရာပါပေးသည့် ဝန်ဆောင်မှုက ရှယ်။

ဦးလေးကြီးအခန်းထဲ ရောက်လေမှ သူမတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သေသေ ချာချာ ကြည့်ဖြစ် စကားဆိုဖြစ်ကြသည်။ ဦးလေးကြီးနာမည်က ဦးဗညားနိုင်၊ အသက်က ခြောက် ဆယ်ကျော်၊ ဥပဓိရုပ်က ရှိပါသေးသည်။ ချောချောသန့်သန့်နှင့် ခန့်ခန့်ညားညားပါ။

သို့သော် ဝတ်ပုံစားပုံက ရုပ်လက်ရှည်နှင့် ပုဆိုးနှင့်မို့ တကယ့်အဘိုးကြီးပုံစံ။ ယခု သေသေ ချာချာ ကြည့်မှ ငယ်နုသေးတာ တွေ့ရသည်။ နှိုင်းမြင်ခါစက ထင်တာ၊ ဦးလေးကြီးဟာ အသက် ခုနစ် ဆယ်လောက်လို့ ပါ။

ဦးဗညားနိုင်ကလည်း ကားတိုက်ခံရလို့ နာကျင်နေသည် ကြောင့် သေသေချာချာ မကြည့်ဖြစ် ခဲ့ရသည့် မေမေ လာလေးကို ယခုမှ သေသေ ချာချာ ကြည့်ရသည်။

အသက်နှစ်ဆလောက်ရှိပြီး ဖြူဖြူစင်စင် မိန်းကလေး၊ ဒီခေတ်ထဲမှ တွေ့ရခဲ့သည့် ရှားပါး အဆင်။ ဆံပင်က ခါးလောက်ထိရှည်ပြီး အရင်းမှ စည်းထားသည်။ သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ်ကင်းစင် သည့် မျက်နှာလေးက နုနုနယ်နယ်။ နဖူးမှာ ချွေးလေးတွေပင် စို့လို့။ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေး။

အဝတ်အစားကလည်း ခေတ်ပေါ် ကောင်မလေးတွေလို မဟုတ်

ဘော်ဒီဖစ်ရှပ်လက်ရှည် အကွက်လေးနှင့် လုံချည်အပျော့သားလေးက အပြာမျိုးနွယ်။ ရင်ထဲအေးစေသည့် အလှူရှင်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလို ကူညီတတ်မှုမျိုးက သိပ်ရှား သွားပြီ၊ သမီးကို ဘယ်လို ..."

"ဟာ ! ဦးလေးရယ်၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ လည်း ကူညီတတ်တဲ့ ... စာနာတတ်တဲ့ လူတွေ အများကြီးပါရှင်။ နေရာတိုင်းမှာ ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးခန်းတွေ၊ ပလက်ဖောင်း စာသင်ပိုင်းလေးတွေ၊ နာရေးကူညီမှု အသင်းတွေ ရှိနေကြတာ ပရဟိတစိတ်တွေ ရှိကြလို့ ပေါ့။ ရေစက်ရှိလို့ ကူညီခွင့် ရတယ်လို့ ပဲ ထင်မှတ်ပါတယ်ရှင်။ ကဲ ! ဦးလေးကို နှိုင်း ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ၊ နှစ်လည်း လာတော့ မှာ ပါ"

နှိုင်း ... ဦးလေးကြီးရှေ့ ဆိုဖာရှည်မှာ ထိုင်ရင်းမှ ပြန်ဖို့ အစပျိုးလိုက်လျှင် ဦးဗညား ညှိုးငယ် သွားပုံမှာ သိသိသာသာ။

"နေပါဦး တူမရယ်၊ ဦးလေးကို တစ်နေ့လုံး ကူညီပေးနေရတာ အားနာပေမဲ့"

ပြောရင်းမှ ဦးဗညား အသံတိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ရစ်ပိုင်းလာတာ မြင်လိုက် ရလျှင် နှိုင်းရနံ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။

ငါကူညီလက်စနဲ့ သူ့ကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးခဲ့ဦးမှ ပဲ။ သူ့အမျိုးတွေ ဘယ်မှာ လဲ ... သူ့အိမ်က ဘယ်မှာ လဲ၊ အကြောင်းကြားပေးဦးမှ ပေါ့။

ဟုတ်တာပေါ့။ လူနာရှင်မရှိဘဲ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုရပ်တည်ရမှာ လဲ။ အထွေးအခင် သင်ပေး မယ့် လူနာရှင်တစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိနေရဦးမှာ ပေါ့။

"အားမငယ်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ နှိုင်း ဦးလေးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ဦးမှာ ပါ။ အဲ ... ဒီနေ့ ဦးလေး ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ဦးလေး အ^၀မ^၁မ^၂၁ အလုပ်သမားတွေဘာတွေရော ရှိလား၊ လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားပေးပါမယ်"

"သမီးလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူးလေ၊ ဦးလေး မှာ ပေးမယ်"

အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းပြီး ... ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပါ တောင်းခိုင်းလိုက်သည် ။ ခြေထောက်ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားရပေမဲ့ ဦးလေးဟာ စီစဉ်တတ်ပေသည် ။

"ကဲ ! စားစရာစောင့်ရင်း သမီးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီလေး ပြောပါဦး"

"ဦးလေးရယ် မသိချင်ပါနဲ့ ၊ နှိုင်းအကြောင်းက ကြည်နူးစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိပါဘူး"

"လူလောကကြီးတစ်ခုလုံး ကြည်နူးစရာတွေနဲ့ ပဲ ပြည့်နေတယ်လို့ သမီးက ထင်နေလို့ လား။ ဦးလေးဘဝလည်း ကြည်နူးစရာ မရှိပါဘူး"

"ကျွန်မလောက်တော့ ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူးရှင်၊ ကဲပါ ဦးလေးရယ်၊ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏ တွေ့တယ်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ဦးလေးအတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ၊ နှိုင်း သွားလို့ ရပါပြီလားရှင်"

ကြေကွဲသော မျက်နှာနှင့် နှိုင်းရနံ့ နှုတ်ဆက်မိတာ ၊ ဦးဗညားနှင့် ဆက်ရန် အကြောင်းတွေ မရှိချင်တော့လို့ ပါ။

လူဆိုတာ စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီတာပဲ အကောင်းဆုံးပါ။ ဒီဘဝမှာ ဘယ်သူ့ထံမှ မမျှော် လင့်ချင်၊ အကူအညီတွေ မတောင်းချင်ပါ။ ရသည့်လစာကလေးနှင့် မိသားစုလေးယောက် မသေရုံ စားနေရသည့်ဘဝထက်လည်း ပိုပြီး အဖြစ်မဆိုးချင် မရှုပ်ထွေးချင်တော့ပါ။

ဘဝဟာ မိတ္တူကူးသလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထပ်တူညီတတ်ကြပါသလား။

နှိုင်းရနဲ့ ... မိုးရနဲ့ ... တဲ့ ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိခဲ့သည် ။ မမမိုးရနဲ့တုန်းကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်ကို သွားရင်း လာရင်းကူညီဖူးသည် ။ သွေးတိုးပြီး မူးနေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကူညီရင်းမှ သူ့မိသားစုနှင့် ပါ ရင်းနှီးခဲ့ရသည် ။ နောက် ထိုလူကြီး၏ သားနှင့် ငြိစွန်းခဲ့ပြီး ခိုးပြေးကြရာမှ သဘောမတူဘူး ဆိုကာ ခွဲကြ ကွဲခဲ့ကြရသည် ။ မမမိုးရနဲ့ခမျာ ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရရှာသည် ။ ယခုတော့ အမြှာသားလေး နှစ်ယောက်ကို မွေးပြီး ကလေးတွေ တစ်နှစ်သားလောက်မှာ ရင်ကွဲနာကျလေသ လား ... အာဟာရ ပြတ်လေသလား၊ မမခမျာ ငယ်ငယ်လေးနှင့် လောကထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရရှာလေ ပြီ။

ဖေဖေကလည်း နှိုင်း ... ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီမို့ အိမ်မှာ မေမေနှင့် မြေးလေးနှစ်ယောက်၊ နောက် နှိုင်းနှင့် ပေါ့။ မိသားစု လေးယောက်ရှိသည် ။ ရှိစုမဲ့စုပစ္စည်း လေးတွေကလည်း တတိတတိနှင့် ကုန်ခဲ့ပြီ။ လောလောဆယ် သူမတို့ ဘဝက ဝန်နှင့်အား၊ လေးနှင့် မြား မမျှသည့် ဘဝ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ကိုယ့်အဖေအရွယ် ဦးလေးကြီးကို စေတနာအလျောက် ကူညီမိပေ မဲ့ နှိုင်း မမလို ဒုက္ခမတွေ့ချင်၊ သံသရာ မလည်ချင်တော့ပါ။

သည် တော့ ဦးဗညားကို ကိုယ့်နာမည်တောင် မပြောပြဘဲ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် လစ်ဖို့ ပြင် မိပြီ။ သို့သော် သံယောဇဉ်ဆိုတာကလည်း ခက်တာပဲ။ တစ်နေ့တည်းနှင့် ဘယ်လောက်တောင် တွယ်ရစ်လိုက်တာလဲ

ဦးဗညားဟာ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့မဲ့ မဟုတ်ပေမဲ့ မိသားစု မရှိသည့် လူကြီးသူမတစ်ယောက်။ သူမက လစ်ထွက်ဖို့ အားတင်းပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမဲ့ ဦးဗညားက လက်နှစ်ဖက်ကို ကာပြီး အတင်း တားခဲ့သည် မှာ သနားစရာ။

"နေ ... နေပါဦး သမီးသရယ်၊ ဦးလေးကို နာမည်နဲ့ လိပ်စာတော့ ပြောခဲ့ပါဦး။ ဆေးရုံ တက်တာက ဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ရပေမဲ့ သမီးနဲ့ နောက်ထပ် တွေ့ဆုံချင်ပါသေးတယ်။ သမီးအကြောင်းတွေလည်း သိချင်ပါသေးတယ်ကွယ်"

နှိုင်း သက်ပြင်းချရသည် ။ ဒီလောက်တောင် စိတ်အားထက်သန်နေသည့် ဦးလေးကို သူမ နာမည်လောက်တော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ ကိုယ့်ကြောင့် ... သူတစ်ပါး စိတ်ကသိကအောက် မဖြစ်စေလိုတာ နှိုင်းရဲ့ စေတနာ။

"ကျွန်မ နာမည် နှိုင်းရနဲ့ ပါ ဦးလေး၊ မြသရဖီ ကုန်တိုက်မှာ အရောင်းစာရေးမပါ။ ကျွန်မ နာမည်တောင် မပြောချင်တာ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ ကျေးဇူးအတင်မခံချင်လို့ ပါရှင်။ နှိုင်းက ကြုံကြိုက် လို့ ကူညီတာပါ၊ ဘာမှ မမျှော်ကိုးပါဘူး"

"သိပါတယ် သမီးရယ်၊ ဦးလေး အကဲခတ်တတ်ပါတယ်။ ခုလို လိပ်စာပြောတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဦးလေးရဲ့ လိပ်စာကတ်လည်း ယူထားပါ"

ဦးဗညားက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ကတ်တစ်ခု ထုတ်ပေးလျှင် နှိုင်း ယူထားရပါသည် ။

"နှိုင်းပြန်လို့ ရပြီလား ဦးလေး၊ ဦးလေး အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ မိသားစု မရှိလည်း ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေ"

"နေ ... နေ ... ရတယ် နှိုင်း။ သွားပါကွယ်၊ ဦးလေး အားနာပါတယ် "

သည် စဉ် အလုပ်သမားတစ်ယောက် အစားအစာများ လာပို့လျှင် နှိုင်း ဦးဗညားအတွက် စားဖို့ ပြင်ပေးမိပြန်သည် ။ သူ့ခမျာ လက်တစ်ဖက် ကလည်း ထောက်မလို အဆစ်လွဲသွားလေ သလား ပင်။

"ဦးလေး စားလို့ ရလား"

"ရတယ် ရတယ် ၊ သမီးလည်း ဒီမှာ စားသွားပါ"

နာစလည်း မရသေးသည် မို့ နှိုင်းပင် လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ရသည် ။ နောက် ဆာနေပြီမို့ ကိုယ်လည်း စားဖြစ်လိုက်သည် ။ အချိန်က ညနေ လေးနာရီ။

နာစလည်း ရောက် လာပြီမို့ သူမပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ဦးဗညားက သူမ၏ ဖုန်းနံပါတ် ကို တောင်းလိုက်သည် ။

"ဦးလေးမှာ အကူအညီလိုရင် ဆက်သွယ်ပါရစေ သမီးရယ် ... နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ နှိုင်း ပြန်ပါဦးမယ်နော်"

ဦးဗညားရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူထံပြန်ပေးခဲ့ပြီး၊ သူမ ထွက်ခွာခဲ့တော့ သူက ငေးမျှော်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည် ။

အခန်း (၂)

နှိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ ငါးနာရီ။ မေမေ့ခမျာ မြေးနှစ်ယောက်နှင့် ချာလပတ် ရမ်းလို့ ။ လေးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတွေမို့ မျောက်ကလေးတွေ မွေးထားသည့်အတိုင်းပါပဲ။ နှိုင်းရဲ့ တူလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဖအေချော မအေချောမို့ကလေးနှစ်ယောက်လုံး၏ ချောချက်ကတော့ မြင်သူတိုင်း မချစ်ဘဲ မနေနိုင်။

ကလေးတွေက ဉာဏ်ရည်လည်း မြင့်သည် မို့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်ချက်ချာ သေးရာ၊ နီးစပ်သူတိုင်း ချစ်ကြသည် ချည်း။

"သမီးရေ ... မြန်မြန်လာ၊ နင့်တူ မျောက်ရှုံးနဲ့ ကြာစိကို ရေမချိုးပေးရသေးဘူး။ မေမေ့မှာ ထမင်းတစ်အိုးပဲ ပလပ်ထိုးရသေးတယ်။ ခုညနေဘာနဲ့ စားရမလဲ။ ဪ ... သမီး ကူညီလိုက်တဲ့ လူရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ မိသားစု မရှိဘူးဆိုတော့ သနားစရာကွယ်။ မေမေတို့ ကမှ ဘာပဲပြော ပြော၊ မိသားစု ရှိသေးလို့ အေးအတူပူအမျှ ဒုက္ခဆိုလည်း မျှခံကြရသေးတယ်"

မေမေမှာ စိတ်ကောင်းရှိသူပီပီ လူနာကို အရင်မေးပါ၏။ နှိုင်းရဲ့ တူလေးနှစ်ယောက်မှာ သစ်သားဓားနှစ်ချောင်းနှင့်စစ်တိုက်တမ်း ကစားနေရာမှ သူတို့ အန်တီထံသို့ ပြေးလာကြသည် ။

"အန်တီလေး ဘာမုန့်ပါလဲ၊ သားသား ဆာပြီ"

နှစ်ယောက်စလုံး မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့ကြပေမဲ့အကြီးကို မျောက်ရှုံးလို့ မှ ညွှန်လိုက်တော့ အငယ်က ကြာစိဖြစ်သွားရသည်။ နာရီဝက်ခြားသည့် အမြော့ညီနောင်။

"ပဲလှော်ပါတယ်၊ လာ ... အန်တီလေး တစ်ယောက်တစ်ဆုပ်စီ ကြွေးမယ်"

သူမက လစာနည်းတာမို့ တူလေးတွေကို ကိတ်မုန့်တွေ အဆာသွတ်ပေါင်မုန့်တွေလို အကောင်းစားတွေ မကျွေးနိုင်ပါ။ ပဲလှော်လေး တစ်ဆုပ်စီ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်းလေးတွေထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့ ကုလားထိုင်လေးတွေပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ပြီး စားနေကြပုံဟာ သနား စရာ။

ကလေးတွေရဲ့ ဖခင်ဘက်မှ တာဝန်မဲ့မှုကြောင့် သားလေးတွေခမျာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ ရှာရသည်။

"ဦးလေးခမျာ သနားစရာပါ မေမေရယ်၊ ဆင်းတော့ ဆင်းရဲပုံ မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ခုလို မကျန်းမာတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဘယ်လောက်များ အားငယ်လိုက်မလဲ"

"အေးပေါ့လေ၊ သူက လူပျိုကြီးလား မုဆိုးဖိုလား"

"မသိဘူးလေ မေမေ၊ တစ်မနက်လုံး သူ့ကိစ္စတွေ လိုက်ပြီး ကူညီနေပေမဲ့ စကားမပြောဖြစ် ကြဘူး။ အဲ! လိပ်စာကတ်တော့ ပေးလိုက်တယ် မေမေ။ နှိုင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ယူထားတယ်"

"မိုးလိုမျိုးတွေ ဖြစ်လာပါဦးမယ် သမီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဆိုရင်တော့ မေမေ ခံနိုင်ရည် ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲကဲ! ညစာဟင်းချက်လိုက်ဦးမယ်၊ သမီးက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေမိုးချိုး ပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ အင်း ... ဒီတစ်ပတ်ရဲ့ နားရက်ကတော့ နားတောင် မနားလိုက်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုသိုလ်ရလိုက်ပါတယ်လေ။ ကဲ! လာဟော့ ... ဟိုနှစ်ကောင်"

ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဖမ်းဆွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးပေးရတာ လွယ်တော့ မလွယ်။ မျောက်ရှုံးနှင့် ကြာစိဟာ မျောက်ဘဝမှ လာကြတာပဲ ဖြစ်မည်။

ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးပြီး စပွဲရုပ်ဝမ်းဆက်အနီလေးတွေကို ဆင်တူဝတ်ပေးရသည် ။ သူတို့ ကို ထားခဲ့ပြီး သူမ ရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်းနေစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် နှိုင်း ကိုင်ရသည် ။

"ဟဲလို! မနာဖြူဆေးရုံကပါ၊ လူနာသတိလစ်သွားတဲ့ အတွက် လူနာရှင်ကို အကြောင်းကြား တာပါ။ ချက်ချင်းပဲ လာစေချင်ပါတယ်ရှင်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်"

ခြေထောက် ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားရသည့်အပြင် လက်တွေ အခြားနေရာတွေပါ ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြသွားသည် မို့ ဦးဗညား မမျှော်လင့်ဘဲ ဘာရောဂါတွေ ဝင်လာရပြန်သည် အသိ။ နှိုင်း လျင်မြန်စွာ အဝတ်လဲပြီး မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည် ။

"မေမေ ... ဆေးရုံက လှမ်းခေါ်တယ်၊ ဦးဗညား သတိလစ်သွားလို့ တဲ့ ။ သမီး လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလေ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး"

"ဒါဆို သမီး ခုည ဆေးရုံမှာ စောင့်အိပ်ရမှာ လား"

"သွားလိုက် ပြန်လိုက်ဆို ကားတွေ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဦးဗညားအနားမှာ နာစ်လည်း ရှိပါတယ် မေမေ စိတ်ချနေပါ"

"မနက် ဆိုင်သွားဖို့ ရော သမီး၊ တစ်ခါတည်း ... ယူနီဖောင်း ထည့် သွားလိုက်တော့"

"ဟုတ် ... မေမေ၊ မနက်စာ ဟိုမှာ ပဲ ဝယ်စားလိုက်တော့မယ်၊ မေ မေ အဆင်ပြေပါတယ် နော်"

"ပြေအောင် လုပ်ရမှာ ပေါ့အေ၊ သမီးဈေးဝယ်ပေးထားပြီပဲ။ ဒီနှစ် ကောင်နဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဝန်ခိုင်း ကြရင်း ချက်ပြုတ်စားရမှာ ပေါ့"

"ဒါဆိုလည်း သမီးသွားပြီမေမေ၊ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီရတာ ကု သိုလ်ရပါတယ်နော်"

"အေးပါ၊ မေမေသိပါတယ်၊ အကြီးမလိုသာ ပြဿနာ မတွေ့စေနဲ့ "

"စိတ်ချပါ မေမေရယ်"

မနက်အတွက် ယူနီဖောင်းတစ်စုံကို ကောက်ထည့်ပြီး နှိုင်းရနံ့ အမြဲ နံ့ပြေးဆင်းခဲ့ရသည် ။

အနာရှိန်နှင့် သတိလစ်နေသည့် ဦးဗညားကို ကြည့်ပြီး နှိုင်းရနံ့ သ နားလွန်းလို့ မျက်ရည်ပင် ဝဲလှလှ။ ကိုယ့်အဖေ့ကို သတိရသွားလို့ ပါ။ ဖေဖေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဆေးရုံတက်ရင်း ဆုံးပါးခဲ့ဖူး သည် ။

ဆေးရုံက သူမကို လူနာရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားပုံ ရသဖြင့် နှို င်းထံ ဖုန်းဆက်ခြင်းပင်။ အခန်းထဲမှာ ဆရာမက ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့် နေ၏။ ဝတ်ကျောတန်းကျေပါ။ အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ ခပ်ဝဝ ဆရာမ ဟာ စပ်လည်း စပ်စုတတ်ပုံရ၏။

"ညည်းနဲ့ လူနာနဲ့ ဘာတော်လဲ၊ တူဝရီလား ... သားအဖတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သားအဖဆို ကိုယ့်အဖေကို ပစ်ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။"

"ဒါတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ရှင်"

နှိုင်း ... ဦးဗညားထံ ရောက်တော့ ညကိုးနာရီ။ သူမ လူနာကို ကြည့်ပြီး ချွေးစို့နေသဖြင့် တစ်ရှူးနှင့် ချွေးသုတ်ပေးနေတုန်း ဦးဗညား ပြန်ပြီး သတိရလာခဲ့သည်။

"နှိုင်းရနံ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး၊ ဦးလေး သတိလစ်နေတယ်ဆိုလို့ ပြေးလာခဲ့တာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ သီးလေး အားရှိသွားပါပြီ"

သည် စဉ် ဆရာဝန်များ ၊ ဆရာမများ ဝင် လာပြီး လိုအပ်သလို ကုသပေးသွားကြ၏။

"ဦးလေး နေကောင်းသွားမှာ ပါ၊ နားနားနေနေ နေပါနော်"

"အေးကွယ် ... ဦးလေးကလည်း တစ်ကိုယ်တော်သမားပါ၊ အကြောမာပါတယ်။ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တွေ ပျော့ညံ့ကုန်ပါလိမ့်"

"နေမကောင်းရင် ဒီလိုပါပဲ၊ ကဲ! ဦးလေးစိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်ပါ။ နှိုင်း စောင့်ပေးနေ မယ်"

"ဦးလေးမသိဘဲ ပြန်မသွားနဲ့ နော်၊ ဦးလေးကို သတိပေးပြီးမှ ပြန်ပါ"

"မပြန်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့ ၊ အဲ ... မနက်ခြောက်နာရီအမီတော့ ကုန်တိုက်ကို အလုပ်ဆင်းရ အောင် သွားရမယ်"

"ဘယ်ကုန်တိုက်လဲ"

"မြသရဖီကုန်တိုက်ပါ၊ အရောင်းစာရေးပါ"

"လခ ဘယ်လောက်ရလဲ၊ အလုပ်ချိန်က ဘယ်လောက်လဲ"

"လခ ... တစ်လကို တစ်သိန်းပေးတယ်၊ အလုပ်ချိန်ကတော့ မနက် ခုနစ်နာရီကနေ ညနေ ငါးနာရီအထိ"

"အဲဒီအလုပ်အစား ဦးလေး အလုပ်ပေးမယ် ၊ ဒီမှာ ပဲ နေပေးပါ"

"ဟာ! ဦးလေးကလည်း ဦးလေးအလုပ်က ဘယ်မှာ လဲ၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်လား"

"ကဲ ဦးလေးနားချင်ပြီ၊ ဦးလေးအနားမှာ ပဲ စောင့်ပေတော့"

ဦးဗညား ဆေးအရှိန်ကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လျှင် နှိုင်းလည်း အနားက ခုံရည် ပေါ်တွင် ကြံဖန်ပြီး အိပ်ရသည် ။ ဆရာမကတော့ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ငြိမ့်လို့ ။
